

Nijmeegs atelier voor beeldend talent

Persbericht

Nijmeegse student winnaar UWV kunstcongres

Rik Reeders (1986) uit Nijmegen en student van de Unit Academie in die stad is een van de winnaars van het UWV kunstcongres met Perspectief 2014. Perspectief voor beeldend kunstenaars met een Wajong, WIA-, of WAO-uitkering. Rik is een van de drie prijswinnaars 2014.

De kunstenaar Rik Reeders werkt al een aantal jaar op het UNIT Atelier. Het Unit Atelier is een gespecialiseerde instelling waar jongeren die vastgelopen zijn in het reguliere onderwijs, kunnen werken aan hun beeldende ontwikkeling en eventueel kunnen doorstromen naar een kunstacademie.

De prijs die Rik gewonnen heeft is meedoen aan de Dutch Art Fair op 27 en 28 september 2014 in Amsterdam, een jaar lang exposeren bij UWV, Philips, ONVZ en KPN. Daarnaast krijgt hij een interview in het tijdschrift Kunsttoase, en krijgt hij 125 gedrukte exemplaren van zijn eigen werk.

Meer info:

Alle contacten met Rik lopen via de **Unit Academie**, Gemma van Grinsven, 06 17544175

www.unitacademie.nl

UWV Kunstcongres

<http://perssupport.nl/apssite/persberichten/full/2014/09/22/UWV+biedt+podium+a+an+kunstenaars+met+arbeidsbeperking>

Bijlagen:

Foto (rechtenvrij te gebruiken): portret, olieverf, 30 x 25 cm

Tekst over het werk van Rik Reeders van Harman Roeles, docent aan de Unit Academie

“Hij rost en jakkert de warmte en het verlangen het doek op”

tekst van Harman Roeles

Met een knipoog: “Bietje rossen, beetje lomp weet je wel.” Zo kan Rik Reeders zijn werkwijze omschrijven. Altijd in spaarzame woorden met een verlegen lach eraan toevoegd.

Rik spreekt op nonchalante toon over zijn schilders activiteiten. Hij gebruikt termen als: rossen, lekker ruw, direct hè, bietje lomp. Hij is er altijd kort van stof over. Het werk zelf is echter niet kort van stof, en bij nadere beschouwing krijgt de termen lomp en rossen e.d. een geheel nieuwe betekenis. Laag na laag wordt op het paneel aangebracht, al dan niet rossend. Steeds worstelt hij om naar zijn zeggen de verhouding goed te krijgen (Rik werkt veelal naar voorbeeld van kleine foto's). Dekkende en transparante lagen acrylverf en inkt wisselen elkaar af, druipen naar beneden om vervolgens uitgesmeerd te worden.

Grote partijen van het schilderij worden keer op keer verwoest met grauwe verf, of het hele werk wordt na uren zwoegen met een enkel gebaar uitgeveegd. Maar niet om er dan de volgende dag weer aan door te gaan, weer te schuiven en te metselen met de verf en de gelaatsuitdrukkingen, tot er plots een glimp licht verschijnt, een geschilderd oog werkelijk gaat kijken. Duidelijk is hij op zoek, en met het vinden of net niet vinden van de juiste verhoudingen sluipt de liefde zijn werk binnen, de tederheid, de kwetsbaarheid en de toewijding.

Hij rost en jakkert de warmte en het verlangen het doek op.

De directe smeermethode, en het steeds verwoestende weg-schilderen met een ruwe kwaststreek, blijkt gaandeweg de verfijning te onthullen. Dat is wat ik als toeschouwer te zien krijg. Ik wordt deelgenoot van dit proces, het vloekend reiken naar de wereld van schoonheid, vanuit de modderige grauwe verf, de vergrijsde en verwitte kleuren. De doffe lagen acryl waar een waterig transparant licht overheen kruipt.

Ik realiseer me nog geen woord over de voorstellingen geschreven te hebben.

Terwijl die toch zeer in het oog springen, al worden ze steeds door de manier waarop de verf behandeld is gedragen. We zien mensen, hoofden, vaak van vrouwen. Veel lijken madonna's die de troost van hun aanwezigheid bieden. Het verlangen naar iets wordt voor mij in het werk van Rik heel voelbaar. En dit verlangen uitgedrukt te zien biedt een perspectief, en geeft warmte, maakt iets zachter in me. Mag ik dat zo zeggen? Is dat te klef naast deze rauwe werkwijze en min of meer wilde schilderijen?

Soms schildert Rik een landschap of een stadsgezicht, en dan spat het leven daar vanaf, het leven op aarde. En een groep mensen die hij schildert lijkt altijd droevig, overgeleverd, gevangen en zonder hoop op toekomst, in de kille regen van de grauwe dageraad staand te wachten voor altijd. Zo mooi zijn we niet, en zo makkelijk is dit bestaan niet al heb ik dan acrylverf tot mijn beschikking, hoor ik het werk zeggen. De schilder weet zich zo goed te verplaatsen (of zorgt dat ik me als toeschouwer ga verplaatsen), dat de mensen en de situaties in mij voelbaar worden, en niet buiten me kunnen blijven, niet met een esthetisch mooi afgedaan en genoten kunnen worden. De werken kruipen onder de huid, mooi of niet mooi is niet van belang, of bestaan niet. De menselijkheid, het verlangen naar troost. De liefde tegen alles in, die ondanks alle moeilijkheden van het bestaan doorbreekt, overleeft, dat lijkt me te worden voorgehouden en dat raakt me.